

وصف شبه‌ی

وصف شبه‌ی، وصف مشتمل بر صفت دارای مناسبت ذاتی با **حکم** می‌باشد.

فهرست مندرجات

- [۱ - تعریف](#)
- [۲ - نکته](#)
- [۳ - پانویس](#)
- [۴ - منبع](#)

تعریف

وصف شبه‌ی، وصفی است که همواره همراه حکم است (اطراد) و مناسبت ذاتی با حکم ندارد، ولی به سبب اشتغال آن بر وصف دیگری که مناسبت ذاتی با حکم دارد، این وصف نیز مناسبت تبعی با حکم پیدا می‌کند.

نکته

شبه نزد اصولی‌ها در دو معنا به کار می‌رود:

۱. به معنای مسلکی از مسالک **علت**، که طریق کشف علت در قبلس است، و از طریق شبه اثبالت می‌شود که وصف شبه‌ی، علت برای حکم می‌باشد؛
۲. به معنای وصفی که علیت آن برای حکم از طریق مسلک شبه که از مسالک علت است به اثبالت رسیده است

[۱] اصول الفقه، زهیر المالکی، مجد ابوالنور، ج ۴، ص ۹۸

اما در عمل، از نظر بحث، تفاوتی بین این دو قرار داده نشده است و در بیشتر اوقات، وصف شبه‌ی و شبه در یک معنا به کار می‌رود و در بعضی از کتاب‌ها، شبه را به وصف شبه‌ی تعریف نموده‌اند

[۲] اصول الفقه الاسلامی، زحیلی، وهبه، ج ۱، ص ۶۶۱

پانویس

۱. [↑](#) اصول الفقه، زهیر المالکی، مجد ابوالنور، ج ۴، ص ۹۸
۲. [↑](#) اصول الفقه الاسلامی، زحیلی، وهبه، ج ۱، ص ۶۶۱

منبع

فرهنگنامه اصول فقه، تنوین توسط مرکز اطلاعات و مدارک اسلامی، ص ۸۹۱، برگزفته از مقاله «وصف شبه‌ی».

